

[Justitsministeren.]

mine, men synspunkter, som jeg erkender at vi er forpligtede til i denne sal at tage hensyn til.

Over for det ærede medlem hr. Aage Fogh vil jeg gerne bekræfte, hvad det ærede medlem sagde om det cirkulære, som det er hensigten at udsende i forbindelse med dispensationsbestemmelsen i lovforslaget. Det er hensigten, at dette cirkulære skal fastsætte en dispensationsadgang i særdeles snævert omfang. Der skal i hvert enkelt tilfælde være en rimelig begrundelse for at dispensere fra de nu foreslåede bestemmelser, og normalt kan der alene blive tale om dispensation, når der er tale om velgørende eller i øvrigt almennyttige formål. Det vil endvidere af cirkulæret fremgå, at dispensation forudsætter, at de omboende ikke forulempes, og endelig; som det ærede medlem hr. Aage Fogh udtrykkelig fremhævede, at på de store helligdage vil dispensationer kun kunne forventes, når det drejer sig om, hvad vi med et populært udtryk kan kalde religiøse arrangementer.

Til det ærede medlem hr. O. Mathiasen vil jeg gerne sige, at dette problem med store bededag vil den højtærede kirkeminister give løfte om at lade undersøge, men jeg vil gerne beklage at have givet udtryk for så voldsomme følelser som, at jeg var ved at revne af vigtighed over at få det ærede medlems tilslutning. Jeg er da klar over, at der nu og da i det ærede medlems bevidsthed optræder funker af fornuft, som gør, at han er enig med mig, og det behøver jeg da ikke at revne af vigtighed over.

Endelig vil jeg sige til det ærede medlem hr. Bækgaard, at jeg ikke synes, man ud fra noget synspunkt kan sige, at den nuværende ordning er en god ordning. Loven er i virkeligheden særdeles mangelfuld ved at omhandle ting, den ikke skulle omhandle, og loven er i praksis så gennemhullet, at den efter min opfattelse ikke kan oprettholdes længere. Den nugældende ordning er ikke god og giver anledning til for megen debat. Jeg tror, det ærede medlem inden tredje behandling skal overveje, om ikke mit forslag er mere sobert.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg havde allerede anledning til ved første behandling at gøre en ganske enkelt bemærkning om

selve mit syn på det foreliggende lovforslag. Jeg skal ikke udtale mig videre derom, men kun sige, at jeg er enig med justitsministeren i hans argumentation. Jeg kan ikke se, at der er noget ligefrem proportionalt forhold mellem det, at man hindrer folk i at gå i biografen på et bestemt tidspunkt, og folks mulighed for at komme i kirke. Jeg tror, det er vigtigt at give så frie rammer for folks udfoldelse som muligt.

Når jeg tager ordet, er det for i anledning af de bemærkninger, der er faldet om store bededag, at give løfte om, at jeg nu skal få undersøgt, hvordan dette stadig opdukkende problem skal gribes an. Jeg forstår godt, at det ærede medlem hr. O. Mathiasen undrede sig over det noget ubestemte udtryk, jeg brugte; men det skyldes, at jeg faktisk ikke er klar over, hvor initiativet skal tages. Så vidt jeg erindrer, havde statsminister Hedtoft i sin tid problemet til undersøgelse i statsministeriet. Om det skal være derfra eller fra os eller hvorfra initiativet skal udgå, ved jeg ikke, men der skal i hvert fald blive taget fat på spørgsmålet.

Og så vil jeg blot lige sige en enkelt ting til det ærede medlem hr. Vagn Bro. Jeg mener faktisk ikke, vi her skal gå ind i en stor debat om vor så overordentlig særprægede og vanskeligt forståelige kirkeforfatning, men jeg vil alligevel ikke lade professor Poul Andersens ord om vor kirkes funktion stå uden et notabene.

Så vidt jeg forstod, brugte det ærede medlem det udtryk, at kirken ikke var et forvaltningssubjekt, men et forvaltningsvæsen, og drog så den konklusion — i overensstemmelse med professor Poul Andersen — at staten havde ejendomsretten til kirkejorden. Spørgsmålet om kirkens ejendomsret er jo et af de mest udviklede problemer, og jeg tror ikke, man kan udtale sig så enkelt og klart derom, som professor Andersen har gjort det. Dette problem løses jo ikke på grundlag af en enkelt professors skøn. Så vidt jeg erindrer, var der for en del år tilbage i Sverige en stor proces mellem staten og kirken vedrørende dette spørgsmål om ejendomsret til kirkerne o. s. v., som staten vandt. Jeg mener som sagt ikke, vi skal gå ind i en debat om disse ting — så kunne vi jo blive ved det meste af dagen. Vi ved jo begge, at vi hverken har en statskirke eller en frikirke,